

Atskaites punkts.

Autores ievads.

Droši vien arī Jums laiku pa laikam nākas sastapties ar cilvēkiem, kurus Jūs ilgi neesat redzējuši. Tad izrādās, ka bijušais klasesbiedrs tagad ir uzņēmuma direktors, bet Jūsu paziņas sieva un viņa bērnu māte ir tā meitene, kura Jums kādreiz patika. Jūs pat to nezinājāt, vienkārši tāpēc, ka ilgi nebijāt tikušies.

Uzņēmumam EKOCENTRS 14 gadu pastāvēšanas laikā ir bijuši simtiem klientu, bet, pazaudējuši mūs laika gaitā, viņi ne vienmēr ir pārliecināti par to, ka mēs kā uzņēmums joprojām eksistējam. Tas ir saprotams. Mūsu dinamiskajā laikmetā ļoti daudz kas mainās ļoti ātri. Mainās ne tikai modes un cenas, bet arī transporta maršruti un ierastā vide. Veco veikalu vietā parādās jauni. Liekas, ka stabilitāte nav iespējama.

Tomēr mēs pastāvam jau 14 gadus, pie tam vienā un tajā pašā vietā - klusā birojā Tērbatas ielas 6/8 nama pagalmā. Var teikt, ka mēs esam sava veida „stabilais punkts” šajā pasaulē. Tieši par to arī gribētos Jums pastāstīt.

Pateicības.

Es izsaku patiesu pateicību L. Ronam Habbardam par administratīvo tehnoloģiju, kura ļāva man izvest savu uzņēmumu cauri visiem ērkšķiem un krīzēm. Es pateicos saviem draugiem par atbalstu un ticību man: Andrejam Kruglovam par „punktveida” konsultācijām administratīvās tehnoloģijas jomā, tās vienmēr ir laikā un ar tiešu trāpījumu mērķī, Jevgeņijai Terjukovai par dvēseles dāsnumu un pastāvīgu gatavību palīdzēt, manam dēlam Dmitrijam Kordževam par ieteikumiem īstajā laikā un īstajā vietā, kā arī visiem, kas palīdzēja man gan ar vārdiem, gan ar darbiem mana uzņēmuma radīšanā.

Es no sirds pateicos visiem, kas strādāja kopā ar mani. Tā radošās uzticības atmosfēra, kuru mēs kopīgi esam radījuši, ir ļoti vērtīga. Es izsaku īpašu pateicību uzņēmuma vadošajiem darbiniekiem: Verai Arsijenkovai par visaugstāko profesionalitāti, kā arī par uzticību visā uzņēmuma pastāvēšanas laikā, Marinai Kozlovskai – Jūsu kompetencei, godīgumam un uzticībai nav līdzīgu. Un, protams, Fjodoram Gubinam! Fjodor, Tava bezgalīgā mīlestība pret darbu, meistarība, kurai nav līdzīgu, nemainīgais optimisms, kā arī pastāvīgais atbalsts izsauc patiesu cieņu. Paldies! Paldies Ingai Cironokai – draudzenei un Profesionālās izglītības centra „Study For Life” direktorei. Tava ticība tam, ka viss izdosies, vienmēr ved pie uzvarām!

Es, protams, pateicos visiem, kas palīdzēja man šīs grāmatas tapšanā: Fjodoram Gubinam par palīdzību tehniskās informācijas sagatavošanā, Ingai Cironokai par profesionālu tulkojumu, manam draugam Viktoram Gudzonam - par rediģēšanu un pozitīvu kritiku, Oksanai Matvejevai par profesionāli veiktu korekciju un vēlmi palīdzēt, latviešu teksta korektori Ilzi Apšu – par pašaieliedzību un neticamām darbaspējām, kā arī visiem, kas piedalījās tās sagatavošanā.

Es izsaku īpašu pateicību manam vīram Anatolijam Koļcovam par pastāvīgu atbalstu.

Ar ko viss sākās.

Kā būtu ar tasīti kafijas?

Galū galā kafijas tasīte un sirsnīga saruna ir tas, kam ir vērts atrast laiku, lai vienkārši atpūstos no ikdienas steigas. Bet Jums, pēc visa spriežot, ja jau mēs esam satikušies, šādas steigas pietiek. Tas nozīmē, ka Jūs meklējat kaut kādu savas dzīves situāciju un jautājumu risinājumu.

Es zinu. Es arī pašā sākumā savas problēmas centos atmudzināt, tikai pēc tam sāku citiem palīdzēt.

Tagad atceros ar smaidu, bet toreiz, vēl padomju laikos, es, divdesmitgadīgs skuķis, tik tikko apprecējusies, nokļuvu komunālajā dzīvoklī.

Patiesībā no sākuma es nokļuvu „ciemom pie pasakas” – vienā dzīvoklī ar vīramāti un viņas ģimeni. Mēs, protams, centāmies.... Bet ļoti ātri sapratām, ka, ja vien mēs gribam palikt radnieku statusā, mums steidzami nepieciešams dzīvot atsevišķi. Tā, es, meitene, „deleģēju” šo sarežģīto, kā man toreiz likās, pasākumu par sevi vecākajai vīramātei. Rezultātā mēs nokļuvām komunālajā dzīvoklī.

Tas tik bija piedzīvojums! Jāsāk ar to, ka es, mājas bērns, audzināta cienīt vecākus cilvēkus, absolūti nebiju gatava cīnīties par „vietu zem saules” komunālajā virtuvē. Lietu sarežģīja apstākļi, ka vienai no kaimiņiem bija nopietnas problēmas ar veselību, ko apstiprināja izziņa no „trako mājas”. Dāma tur regulāri it kā ārstējās. Es nāvīgi no viņas baidījies. Īsā laikā sapratu, ka ar savām bailēm es vienkārši neizdzīvošu; es kā studente nācu mājās daudz agrāk par savu vīru, un tā nu nepavisam nebija joka lieta - ieslēgties istabā un sēdēt, baidoties iziet virtuvē uzvārīt tējkannu.

Rezultātā man bija kaut kas jādara. Sākumā – ar savām bailēm, pēc tam arī – ar savu dzīvi. Nācās kaut kā nodibināt attiecības ar kaimiņiem, tai skaitā ar dāmu „ar izziņu”. Man sanāca. Mums izdevās sadzīvot, un divus gadus nodzīvojām komunālajā dzīvoklī diezgan mierīgi. Kad es pabeidzu institūtu, sajutos gana pieaugusi, lai mēģinātu samainīt istabu komunālajā dzīvoklī pret atsevišķu dzīvokli.

Nejautāji, kā es to izdarīju!

Tā kā man nebija mājas telefona, skraidot pa „Bērnu pasauli”, lai piezvanītu no automāta, es atradu maiņas variantu! Tas bija mazmazītiņš vienistabas dzīvoklītis toreiz pavisam jaunajā Mežciema rajonā. Kas tas bija par prieku, kad mēs, nokārtojuši visas formalitātes, saņēmām ilgi gaidīto dzīvokļa atslēgu. Kas tā bija par sajūtu, kad tu zini, ka neuzskriesi nevienam virsū ne virtuvē, ne gaitenī, ka tu pati vari izdomāt, kādā krāsā būs vannas istaba un kur pielikt pakaramo koridorī.

Mēs ar vīru ar baudu līmējām puķainās tapetes. Jāsaka, toreiz nebija diez kāda izvēle, vienkārši - vai nu tapetes veikalā bija, vai nebija. Kad bija, varēja izvēlēties: puķītes! - „dzeltenas” vai „zaļas”. Mums bija „dzeltenas”.

Vispār tajā gadā mēs ļoti daudz tapešu līmējām; paskatījušies uz mūsu dzīvoklīti, daudzi mūs aicināja mūs „uztaisīt arī viņiem skaisti”.

Pēc tam mums parādījās trešais ģimenes loceklis – ilgi gaidītais dēls. Tas bija ļoti liels prieks!

Taču ļoti drīz kļuva saprotams, ka trīspadsmit metrus lielā istaba trīs cilvēku ģimenei ir par mazu. Īpaši tāpēc, ka jaunā māmiņa piedevām vēl strādā, turklāt mājās.

Es patiešām strādāju. Toreiz, vēl „pirmsperestroikas” gados nebija daudz to cilvēku, kuri ņēma „pašnodarbinātā” licenci. Tagad gan nevienu neizbrīnīsi, gribi – meklē darbu, gribi – atver savu biznesu, kaut mikrouzņēmumu, kaut - kā pašnodarbinātā persona. Bet toreiz tas bija retums.

Es noriskēju, un ar manis šūtajām vējjakām bija apkarināti visi tuvākie veikali. Vai vajag paskaidrot, ka manu virtuvi „rotāja” pastāvīgi atvērtā šujmašīna „Čaika”? Mazliet vēlāk tajā pašā virtuvē savu „pierakstu” saņēma rasējamais dēlis, kas bija cieši piestiprināts pie sienas. Tas tādēļ, ka iznākot „no dekrēta” – tā toreiz sauca bērna kopšanas atvaļinājumu – es atgriezos savā inženiera konstruktora amatā ar tiesībām strādāt mājās.

Tā nu vairāk kā piecus gadus es praktiski nelīdu ārā no virtuves. Te šuju, te rasēju, kaut kādā mistiskā veidā pārbīdot galdu starp divām darba vietām un ar „trešo roku” gatavoju ēdienu mazulim un diviem pieaugušajiem. Tajā pašā laikā tika uzskatīts, ka es „sēžu mājās”, tātad - neko nedaru.

Vairākas reizes mēģināju apmainīt mūsu „mazulīti” pret kaut ko lielāku. Faktiski tieši tāpēc arī strādāju, pat padomju laikos bija saprotams, ka bez piemaksas nekas nesanāks. Tikai kaut kā nekas piemērots negadījās.

Bet pēc tam mainījās laiki. Un mainījās arī vara. Mainījās arī valsts. Arī rūpnīca, kur es tik veiksmīgi strādāju, tika slēgta. Arī vējjakas vairāk nevienam nebija vajadzīgas. Naudas pavisam nebija. Ne naudas, ne darba.

Bija kaut kas jādara. Kaut kas dzīvē steidzami bija jāmaina.

Es atsaucos uz darba piedāvājumu „Vajadzīgi mākeri”. Kas tas tāds „mākeris”, man nebija ne jausmas, bet tā kā inženieri nebija vajadzīgi, nācās apgūt jaunu profesiju. Mūs, nesaprotamu, izmisušu cilvēku baru, sagrūda milzīgā telpā. Kā īsti vajag strādāt, nezināja neviens, ne darba devējs, ne mēs paši. Bija domāts, ka mēs iemācīsimies laika gaitā. Izveidojās sava veida „komunālais dzīvoklis”, kur vajadzēja pacīnīties par tiesībām atbildēt uz telefona zvaniem. Par laimi, es biju laba sarunu „vedēja”, noderēja gan mana „komunālā”, gan „vējjaku” pieredze.

Droši vien viss būtu beidzies ar čiku, ja dzīve mani nebūtu savedusi kopā ar vairāk pieredzējušiem mākeriem. Esmu ļoti pateicīga Olgai, Kozettei un Raisai, kuras man iemācīja profesijas pamatus. Es ceru, ka arī viņas bija apmierinātas ar skolnieci.

Tā jau gadās, ka grūtības vienas ģimenes saliedē, bet citas neiztur pārbaudījumus. Salūza arī mana ģimenes dzīve. Par vienu no maniem pirmajiem profesionālajiem darījumiem kļuva ... tā paša mūsu mazītiņā dzīvoklīša sadale pret diviem citiem: vienistabas – bijušajam vīram un divistabu – mums ar dēlu. Vai ir vērts stāstīt, kurš „apmaksāja banketu”?

Es nežēlojos par cenu! Nekādā naudā nav mērāma tā brīvības pakāpe un tas laimes līmenis, kad problēma, kura tevi bija mocījusi diendienā ilgā laika posmā, pēkšņi vārda pilnā nozīmē bija „aiz durvīm”. Tu vari brīvi dzīvot un elpot pilnu krūti, neatskatoties uz problēmas avotu. Ka tik rokas atraisītas ...

Tikai tad, kad pilnā mērā biju nobaudījusi brīvības garšu, es sapratu, kas patiesībā ir mana darba būtība. Tā nav tikai nekustamo īpašumu maiņa. Tā ir palīdzība cilvēkiem sasniegt brīvību. Brīvību no viņu problēmām un laimes sasniegšanā. Vienkāršas, cilvēciskas laimes. Tas ir tik svarīgi.

Tā tika sperti pirmie soļi savas kompānijas radīšanā.

Kā radās nosaukums.

Pagāja daži gadi, un pasaulē nāca kompānija EKOCENTRS. Nosaukumu izdomāja dēls. Viņš nolēma vienā vārdā savienot visu, ko vien var savienot, ņemot vērā darbības virzienu. Lepns par mani, ka es biju uzdrošinājusies tik „drosmīgu” pasākumu, viņš piedāvāja iekļaut nosaukumā manus iniciāļus E.K. Īpaši jau tāpēc, ka tie brīnišķīgi saskan gan ar latviešu vārdu „ēka”, gan, protams, ar „ekoloģija”. Ekoloģija - nevis kā to bieži uzskata kā „dabu”, bet gan šī vārda sākotnējā nozīmē – zinātne par dzīvo organismu attiecībām ar apkārtējo vidi (sengrieķu οἶκος – mītne, māja, īpašums un λόγος – jēdziens, mācība, zinātne).

Kas gan cilvēkam cits ir „apkārtējā vide”, ja ne viņa dzīves telpa?

Tā arī radās nosaukums – EKOCENTRS.

Pirmie soļi.

Es nebiju viena. Jau no paša sākuma mums izveidojās lai arī neliela, bet stipra domubiedru grupa, precīzāk, tajā brīdī – domubiedreņu. Mēs visas sapratām, ko tieši mums vajag darīt, proti – palīdzēt cilvēkiem risināt viņu problēmas. Sākumā mēs ļoti cieši „aizrāvāmies” ar maiņu. Lieta bija tāda, ka dzīvojamās platības īpašumā bija maz. „Sava” varēja būt māja, vasarnīca vai kooperatīvais dzīvoklis, bet vairums dzīvokļu

toreiz piederēja valstij, un kaut ko ar tiem izdarīt varēja vienīgi maiņas ceļā. Turklāt nedrīkst mainīt dzīvokli pret naudu. Drīkstēja tikai dzīvokli pret dzīvokli. Tādēļ tika būvētas absolūti nenormālas ķēdes no veselas dzīvokļu kaudzes, kuru īpašnieki tiecās kaut kādā veidā uzlabot savu dzīvi. Kāds mainīja pret mazāku, kāds pret lielāku, kāds – tuvāk bērniem, kāds kāda cita iemesla dēļ.

Atceros kādu unikālu, absolūti „kosmisku” maiņas procesu, kad vienā ķēdē nostājās pat 16 dzīvokļi! Par kosmisku to varēja nosaukt arī tāpēc, ka vienu no maiņas dalībniekiem sauca ... Jurijs Gagarins! Kaut kur rakstāmgaldā joprojām glabājas vizītkarte.

Toreiz, 90. gadu beigās, bija interesants laiks. Likumi mainījās tik ātri, ka ne visi paspēja pielāgoties jaunajiem noteikumiem.

Tā, strauji pieauga komunālie maksājumi. Ja agrāk rēķins par dzīvokli bija 10-15 latu, tad pēkšņi sāka sūtīt rēķinus par 50 vai pat 80 latiem mēnesī. Tas bija negaidīti un – ļoti daudz! Cilvēki ļoti bieži neticēja tam, ka ir izmainījušies noteikumi. Viņiem likās, ka drīz visi sapratīs, ka „tā nav pareizi” un vecās cenas nāks atpakaļ. Es atceros, kā viena pensionāta vecmāmiņa kļūda: " Tas nevar būt, ka rūpnīcas mājā būtu tādas cenas! Rūpnīca saviem veterāniem kaut ko izdomās!"

Vecmāmiņa neapzinājās, ka vairs nav ne rūpnīcas, ne attiecīgi arī tās veterānu, ne, vēl jo vairāk, palīdzības tiem. Jauna spēle, jauni noteikumi. Un jāspēlē ir pēc šiem noteikumiem.

Bija vajadzīgs laiks, lai cilvēki apzinātos pārmaiņu neizbēgamību. Daudziem šis apzināšanās brīdis bija īpaši skarbs – parādi pārsniedza visas iedomājamās robežas, un namu pārvaldes viņus iesūdzēja tiesā.

Likums vienmēr atpaliek no reālās dzīves. Tas nav brīnums, sākumā kaut kam jāspēj notikt, un tikai pēc tam šajā sakarā ir jāpieņem kaut kādi risinājumi. Tā notika arī ar šiem parādnīkiem. Viņus izlika no dzīvokļiem. Vienkārši izlika no dzīvokļiem, ar bērniem, bez bērniem, uz nekuriem, „zem egles”. Tikai vēlāk valsts apzinājās šādas prakses ļaunumu un mainīja likumus. Taču tie, kas nokļuva „pie sadales” pašā sākumā, stipri cieta.

Es ar savu komandu nepiekritu tam, ka cilvēkus atstāj bez jumta virs galvas. Mēs radījām savu „dzīvokļu politiku”. Mēs sarunājām ar juristiem un namu pārvaldniekiem, mēs aizstāvējām mūsu klientu intereses tiesās, mēs darījām visu iespējamo un neiespējamo, lai nodrošinātu viņiem „jumtu”. Lai arī mazu, lai ar daļējām ērtībām, lai arī tas būtu nevis Rīgā, bet citā apdzīvotā vietā. Mēs lepojāmies ar to, ka palīdzējām vairāk kā simts ģimenēm, kurām draudēja izlikšana no dzīvokļa par rēķinu parādiem.

Tiesa, jāatzīmē, ka gan tiesas, gan namu pārvaldes savā vairākumā bija pretimnākošas. Savas darbības laikā es esmu satikusi tikai dažus cilvēkus, kuri nebija gatavi sadarboties. Tā nav norma, bet sava veida dvēseles kroplums. Nospiedošā vairākumā gadījumu cilvēki paši nebija laimīgi, ka viņiem ir jādara kaut kas tāds, kas viņiem neliekas pareizi. Tā, ka tikko kā tiesnesis vai namu pārvaldnieks redzēja, ka eksistē cits, daudz humānāks problēmas risinājums, un ir kāds, kurš var to atrisināt, viņi piekrita. Un mūsu rīcībā bija veseli trīs mēneši laika, lai atrisinātu jautājumu ar pārceļšanos un parādu nomaksu.

Tas ne vienmēr bija viegli. Atceros kādu daudz bērnu ģimeni, kur vecāki bija neredzīgi. Tur parāds pārsniedza visus iespējamus apjomus. Bet pat viņus mēs „izvilcām”. Tieši toreiz es atkal sāku mācīties, bija nepieciešamas zināšanas, un institūts kļuva par ļoti labu risinājumu.

Pēc tam bija privatizācija. Mēs bijām vieni no pirmajiem, kas sāka privatizēt dzīvokļus. Un pat koriģēt dažas normas, lai privatizācijas likums varētu darboties pilnvērtīgi. Tā kā mums praktiskās pieredzes noteikti bija vairāk nekā Privatizācijas aģentūras darbiniekiem, mūsu rekomendācijas procesa optimizācijai tika pieņemtas. Neiztika arī bez kurioziem. Paņemsim, kaut vai likuma prasību, ka „visiem pilngadīgajiem” ir jāparaksta vienošanās. Visi – tāpat visi. No 16 - gadīgās mazmeitas, līdz 90 - gadīgajam vecvectētiņam. Un, goda vārds, mazmeitai paskaidrot, ko un kāpēc vajag parakstīt, ir

nesalīdzināmi vieglāk nekā vecvectēvam. Bet mēs skaidrojām un saņēmām piekrišanu. Arī praksē tas izskatījās interesanti. Reiz, lai savāktu pie notāra visus pilngadīgos, nācās speciāli organizēt divu zīdaiņu „pastaigu” ratiņos kopā ar mūsu darbinieci. Pārāk apgrūtināti bija iedzīlīnāties dokumentos divu kliezošu zīdaiņu klātbūtnē. Ne reizi vien nācās aicināt notāru uz mājām pie padzīvojušajiem cilvēkiem un invalīdiem. Vairākas reizes pat devāmies uz slimnīcu kopā ar notāru.

Mēs palīdzējām arī tiem, kas pameta Latviju. Kā likums, tie bija veci cilvēki, kuri atgriezās pie „savām saknēm”. Veci cilvēki – tā vispār ir īpaša kategorija, viņi ir vājāki. Un tas, kas daudziem ir vienkārši, viņiem tik vienkārši nešķiet. Viņiem vairāk ir vajadzīga palīdzība. Tā nu mēs ne tikai ar dokumentiem nodarbojāmies. Mums nācās pasūtīt konteinerus mēbeļu un mantu pārvadāšanai, izvēlēties maršrutu un pirkt biļetes. Pie mums vērsās ne tikai fiziskas personas, bet arī uzņēmumi. Vienam no tiem mēs izmitinājām kādas Pārdaugavas villas iedzīvotājus. Villa – neaprašāmi skaista jūgendstilā celta savrupmāja, kas bija piederējusi apavu fabrikas dibinātājam, padomju laikos tika pārvērsta par koplīdnieci. Ēka bija „nosista” līdz neiedomājamai pakāpei. Tās trijos stāvos, kur atradās tikai viena tualete, mitinājās apmēram četrdesmit cilvēku, bez jebkādām cerībām uz nākotni. Par laimi, pasūtītājs bija iekārojis šo māju, un cilvēki ieguva iespēju tikt pie cienījamākas dzīvojamās platības.

Strādājām arī ar Miera ielas nama iedzīvotājiem, kur vēlāk „Jāņa Rozes grāmatnīca” iekārtoja biroja un noliktavas telpas.

Bet, protams, vislielākais objekts bija «Galleria Riga». Precīzāk runājot, tas namiņiem nosētais kvartāls ar lieliem komunālajiem dzīvokļiem, kur patlaban atrodas šī galerija.

Te vietā pieminēt, ka komunālo dzīvokļu iemītnieku izmitināšana ir atsevišķs stāsts. Mēs daudz tādu izmitinājām. Izpildot “pasūtījumu”, panākt vienošanos ar katru ģimeni, bet gadījās, ka to skaits sasniedza pat 11 ģimenes – tā ir atsevišķa dziesma. Mēs ķērāmies pie darba, skaidri saprotot, ka “pasūtītāja esamība” ir brīnišķīga iespēja katrai no šīm ģimenēm, kas bija nolēmtas eksistēšanai šādā “skudru pūznī” līdz pat mūža galam, iekārtot savu dzīvi atsevišķā dzīvoklī.

Uzņēmums pakāpeniski auga, savācās vesels domubiedru kolektīvs, kuru apvienoja kopīgs mērķis – palīdzēt cilvēkiem, jo, kā rāda prakse, brīžiem mūsu klientiem ir vajadzīga pavisam nestandarta palīdzība. Tā pavisam nesen mums nācās risināt jautājumu, kā nogādāt slimu, guļošu padzīvojušu sievieti no Latvijas uz Krieviju. Un ne tikai līdz robežai, bet pat uz Tveras apgabalu. Mūsu darbā ietilpa viss – no speciāli aprīkota transporta meklējumiem līdz vīzas sagatavošanai šoferim.

Bet vienreiz mēs pārcēlām veselu mākslas darbnīcu. Īpašnieks – vairs ne tik jauns mākslinieks bija spiests pārcelties no plaša mansarda uz mazāku telpu. Kā jau daudzi radoši cilvēki viņš nebija pielāgojies risināt sadzīves problēmas, un mēs ātri sapratām, ka viņš netiks galā ar savas radošās bagāžas pakošanu. Nevienai krāvēju brigādei nav pa spēkam nonest no sestā stāva pa vienai gleznai un pa vienam otu saišķim, kuras sarakotas “pēc auguma”. Nav smagi nest, grūti kāpt augšā. Tā, mums nācās pakošanai piesaistīt divus Mākslas akadēmijas studentus, jo paši mēs baidījāmies sabojāt audeklus.

Tas ir tikai neliels ieskats tajās rūpēs un problēmās, kuras mums nākas risināt.

Komanda.

Mūsu kļuva arvien vairāk.

Kā tad varēja būt savādāk, jo viss, kas attīstās – aug.

Daudzu gadu laikā – no 1998. gada jau pagājis krietns laiks – mums izdevies radīt un saglabāt galveno: brīnišķīgu profesionāļu kolektīvu un savu kultūru un tradīcijas. Kolektīvs izveidojās uzreiz, un es esmu lepna par to, ka līdz pat šim brīdim uzņēmumā ir cilvēki, kuri strādā šeit kopš dibināšanas.

Darba meklētājiem bija un paliek nemainīgi kritēriji: godīgums, kārtīgums un cilvēkmīlestība.

Kas attiecas uz profesionālismu ... Ir mazliet neērti par to runāt, bet domāju, mēs visi sastopamies ar cilvēkiem, kuri sauc sevi par speciālistiem, kaut gan patiesībā tādi nav. Tādēļ mēs dodam priekšroku paši mācīt profesiju saviem darbiniekiem. Katram no vadītājiem: man pašai, uzņēmuma izpilddirektorei Verai Arsijenkovai, nekustamo īpašumu un kvalifikācijas nodaļu vadītājam Fjedoram Gubinam aiz pleciem vairāk kā divdesmit ražīgi gadi profesijā. Ne jau velti mēs – es un Fjodors Gubins – līdz ar citiem labākajiem profesijas pārstāvjiem piedalījāmies Profesionālās izstrādē. Tagad šis standarts ir reģistrēts Latvijas Valsts standartā, bet pie tā pirmsākumiem stāvēja arī mūsu komanda.

Mūsu stažieru sagatavošanas programma ir rezultāts mūsu daudzu gadu pieredzei un vēlmei turpināt darīt savu darbu profesionāli. Šim pašam mērķim uzņēmumā katru nedēļu notiek sapulces un semināri. To laikā notiek ne tikai aktuālo saimniecisko jautājumu apspriešana, bet noteikti ir arī kaut kas jauns – vai nu jaunumi likumdošanas jomā, vai fotogrāfiju ievietošana, vai tiek aplūkots kāds cits mūsu darba aspekts. Profesionālā izaugsme nedrīkst apstāties.

Lai kļūtu par mūsu komandas biedru, katram stažierim ir jāapgūst minimālā mācību programma. Tās apjoms nav liels, bet vitāli svarīgs, lai izprastu profesiju, kā arī apzinātos sevi šajā profesijā. Ne visi stažieri izlaužas cauri šai barjerai. Kādu biedē pati nepieciešamība mācīties, kāds vispār nesaprot, kamdēļ viņam jāmacās, bet kādam nepietiek uzcītības, lai sasniegtu panākumus..., un tad uz jautājumu: "Kur tad palicis Nikolajs (Pēteris, Marija utt.)" seko atbilde: „Smilga pārtrūka”. Atbilde ir ļoti liels, pēc statistikas no 15 darba meklētājiem paliek viens.

Protams, atlasīt labākos nav pats vieglākais uzdevums, taču šajā jautājumā mēs neejam uz kompromisu, vai nu tu kļūsti par īstu profesionāli, vai tu neesi mūsu komandā.

Tas nav vieglākais ceļš, bet mēs zinām, ko gribam.

Kā mēs dzīvojam.

Ir saprotams, ka ne katrs ir gatavs kārtot jautājumus ar gleznu iepakojumu, potēm un dokumentu sagatavošanu mājdzīvniekiem un sen sastrīdējušos kaimiņu, vai vēl trakāk – radnieku samierināšanu.

Lai darītu to, ko vairs neviens cits nedara, ir jābūt nedaudz citādam. Piemēram, tādām kā mēs. Kad tas ir nepieciešams, mēs varam strādāt bez brīvdienām. Mēs varam viens otru aizvietot, lai „nesarautos gabalos”, ja paralēli notiek vairāki steidzami darījumi. Mēs varam sarīkot svētkus „vienkārši tāpat”.

Kas attiecas uz svētkiem. Mūsu firmā ir sausais likums. Šampanietis tiek dzerts divreiz gadā – uzņēmuma dzimšanas dienā 6. augustā un Jaunajā gadā. Darījumus mēs „neapmazgājam” ar alkoholu, bet ... „apēdam”. Īpaši jau tāpēc, ka jūs, mūsu klienti, bieži mūs lutināt gan ar pašceptiem pīrāgiem, gan ar tortītēm. Tāpēc badā mēs neesam.

Mēs cenšamies „uzturēt formu”. Ziemā rīkojam „veselības dienu”. Tas var būt izbrauciens uz slidotavu vai uz Siguldu – pavizināties no kalniņa un uzcept desinas.

Uzņēmuma dzimšanas dienu mēs tradicionāli svinam brīvā dabā, īpaši tāpēc, ka 6. augustu pilnā mērā var uzskatīt par vasaru. Arī svētki nav vien banāli šašliki, lai gan, protams, šašlikus neviens nav atcēlis. Mēs noteikti kaut ko izdomājam. Mums ir bijuši gan karnevāli („Pirāti”, „Austrumi - smalka lieta”) ar šašlikiem, peldēšanas Lielupē un pastaigu uz Balto kāpu, kopā ar bērniem un mājiniekiem bijām Jūrkalnē, gulējām teltīs, peldējāmies jūrā un krastā no akmentiņiem būvējām pilis.

Arī Ziemassvētkos mums patīk papriecāties. Mums bija masku balle „Mežonīgie rietumi”, uzvedums „Reiz mežā dzima eglīte”... visu jau nevar atcerēties.

Dzimšanas dienas arī ir iemesls svētkiem. Tā kā mūsu darba specifika ir tāda, ka ir gandrīz neiespējami savākt visus birojā, mēs atrisinājām jautājumu pavisam vienkārši. Pēc mācību semināriem, bet tie notiek firmā katru nedēļu, noteikti tiek sveikti visi, kam tajā nedēļā bija dzimšanas diena vai vārda diena.

Katrs taču piekritīs, ka tam, kas labi pastrādājis, ir labi un jautri jāatpūšas un jāgūst apmierinājums.

Tālāk – vairāk.

Katrs jaunais komandas loceklis ir ienesis savu daļiņu uzņēmuma dzīvē. Tās bija gan viņa personīgās īpašības un spējas, gan viņa klientu vajadzības, gan nenovērtējamā pieredze, kuru dod katrs darījums.

Mēs arī agrāk ātri reaģējām uz mūsu klientu vajadzībām. Tagad, pārvarējuši krīzes laiku, mēs ar prieku atklājām, ka dzīve ne vien vienkārši turpinās, bet pieņem jaunas formas, dažkārt, mums ļoti interesantas. Pie mums arvien biežāk sāka griezties cilvēki, kuriem ir vajadzīga palīdzība nedaudz citā dzīves jomā, proti, biznesā. Precīzāk – biznesa objektu pirkšanā un pārdošanā. Par ko ir runa? Nu, kaut vai par tādām lietām kā viesnīcas pārdošana. Vai arī strādājoša uzņēmuma pārdošana. Ir saprotams, ka viesnīca – tas ir nekustamais īpašums. Taču to nepārdod pēc „sienu” vērtības. Te ir svarīgi, vai ir klienti un kā darbojas bizness. Tas, vai uzņēmums ir peļņu nesošs, dažkārt ir svarīgāk par paša objekta cenu. Tas pats attiecas arī uz citiem objektiem, vai nu tā būtu rūpnīca, karjers, vai naktsklubs.

Tā, mēs, ejot kopsolī ar laiku, atvērām biznesa projektu nodaļu. Neteikšu, ka viss uzreiz izdevās, bet mūsu kontā jau ir pirmie veiksmīgie darījumi.

Kopš 2006. gada uzņēmumam ir savs mācību centrs. Mēs sniedzam zināšanas tajā jomā, kuru paši labi pārzinām – māklera profesijā. Programmu apstiprināja Izglītības un Zinātnes ministrija, un mēs esam lepnī, ka mūsu beidzēji iegust ne tikai vienkārši teorētiskas zināšanas, bet arī teicamu praktiskā darba pamatu. Kā tad savādāk, viņi taču izgāja praksi mūsu uzņēmumā.

2011. gadā, kad mēs sākām ļoti cieši kontaktēt ar uzņēmumiem, atklājām, ka viņiem ir vajadzīga palīdzība ne tikai biznesa pirkšanā un pārdošanā. Kā izrādījās, cilvēki, uz kuru pleciem (vārda tiešā nozīmē) turas valsts ekonomika, nebūt nav supermeņi. Viņiem nepietiek paša galvenā – prasmes pārdot savu produktu. Ir tā, ka viņi brīnīšķīgi to radīs, bet pārdot...

Mēs sākām meklēt, kā viņiem palīdzēt. Un mēs atradām!

Kompānija „PRODAVAY.RU” ir izstrādājusi unikālas programmas, ar kuru palīdzību var atrisināt uzņēmēju problēmas. Viena no tādām ir „Pieci iemesli tam, kāpēc ienākumi nav stabili” ir paredzēta tieši vadītājiem un padara tos stiprākus. Viņiem ir arī virkne programmu pārdevējiem. Kad mēs ieraudzījām šo bagātību, nespējām atturēties un noslēdzām līgumu ar programmu autoru Andreju Sizovu par šo programmu īstenošanu Baltijas valstīs. Tā izauga mūsu mācību centrs Study For Life.

Mēs nestāvam uz vietas un izstrādājam jaunas mācību programmas. Iespējams, kādreiz Jums tās noderēs.

Ģeogrāfija un leģendas.

Ir saprotams, ka daudzo gadu laikā mēs esam strādājuši ar klientiem no dažādām valstīm. Ir bijusi Krievija, ASV, Vācija, Kanāda, Anglija, Izraēla, Zviedrija un Ukraina ... Daudz dažādu klientu no dažādām valstīm.

Mēs vienmēr esam centušies ne tikai palīdzēt, bet arī uzzināt kaut ko jaunu. Tagad mēs zinām, kā Amerikā atzīmē Neatkarības dienu, Īrijā – svētā Patrika dienu, bet Izraēlā Sukota svētkus.

Vienreiz mēs uzzinājām ļoti interesantu leģendu. Tajā dalījās kāds mūsu klients no Izraēlas, un tai leģendai bija tieša saikne ar mūsu darbu. Tā stāsta par nekustamo īpašumu un par ... laimi un ģimeni. Tieši to jau mēs arī darām: risinām Jūsu problēmas un Jūs iegūstat problēmu vietā mieru un laimi mājās, ļoti bieži – jaunās mājās.

Tādēļ mēs cieši nolēmām iepriecināt Latvijas iedzīvotājus un dāvināt mūsu klientiem to, ko dāvina maza, Izraēlā dzīvojoša tauta – drūzi – tiem, kam viņi vēl laimi.

Saules Torņa Akmeņi. Uzņēmuma EKOCENTRS leģendas.

Pravietim Muhammedam bija mīļotā jaunākā meita - Fatima, kuru viņš ļoti mīlēja un kurai viņš daudz ko iemācīja.

Kad Fatima izauga, viņu daudzi bildināja, bet pravietis izdeva meitu pie vīra tam, ko viņa mīlēja.

Lai gan islamā ir atļauta daudzsievība, visu savu mūžu viņa bija vienīgā sieva savam vīram.

Fatimai piedzima pieci dēli. Un tā viduslaikos parādījās Fatimīdu dinastija un arī valsts – Fatimīdu kalifāts. Tajā tika iekļautas Ēģiptes, Magribas, Palestīnas un Sīrijas teritorijas. No Ēģiptes nāca arī drūzi - Fatimas pēcnācēji.

Viņiem ir ļoti interesanta reliģija – islama, grieķu filozofijas un hinduisma sajaukums. Viņi ir pārliecināti par reinkarnācijas eksistēšanu. No tā izriet - liela drosme, jo ir pilnīga pārliecība par savu nemirstību, gods un uzticība, lai būtu reinkarnācijas cienīgs, un sievietes-mātes godināšana, caur kuru arī notiek jauna piedzimšana.

Drūzi ir lieliski karotāji. No viņiem paniski baidījās krustneši, Britu armijas sastāvā Otrā Pasaules kara laikā tika iekļauts arī drūzu kavalērijas eskadrons, kurš cīnījās pret fašismu. Un arī tagad Izraēlas armijā nav labāku izmeklētāju un pēdzcīņu kā drūzi.

Kas attiecas uz ģimeni - pie drūziem valda matriarhāts. Un nav arī runas par daudzsievību, jo pastāv mātes kults. No šī izriet – gods, mīlestība un neizmērojamā uzticība savai otrai pusītei.

Netālu no Haifas, Hermona Kalna pakājē atrodas liela drūzu apmetne. – Madždal Šams. Tā ir visaugstākā apdzīvotā vieta Izraēlā. Ciema nosaukums cēlies no arameju valodas un nozīmē „saules tornis”, jo tieši šeit, uz Saules torņa parādās pirmie saules stari.

Savus noslēpumus drūzi neatklāj, jo viņiem ir pieņemts „atturēties no patiesības atklāšanas tiem, kas nav svaidīti”. Ir zināma paraža: kad izveidojas jauna ģimene vai arī tiek celta jauna māja, mājas pamatnē liek laimīgo akmeni – akmeni no Saules torņa, kuram no paša rīta pieskāries pirmais saules stars.

Mēs palūdzām drūzus dalīties ar šiem laimīgajiem akmeņiem. Un speciāli mums agrī no rīta tika savākti vēl ar rasu pārklāti akmeņi, kuri nes laimi. Šī ir dāvana mūsu klientiem. Lai katram mūsu klientam mājās valda miers, mīlestība, laime un uzticība.

Un tagad katrs kompānijas EKOCENTRS klients noteikti saņem akmeni no Saules torņa.

Tehniskā informācija.

Šeit Jūs atradīsiet virkni piemēru no dzīves, kuri ilustrē mūsu darbu. Iespējams, Jūsu situācija ir līdzīga tai, kas minēta kādā no piemēriem. Es būšu priecīga, ja Jūs atradīsiet atbildes uz saviem jautājumiem.

Nekustamo īpašumu nodaļa.

Piekrīti, ļoti reti var gadīties tā, ka no rīta, tikko atvēris acis un paskatījies zilajās debesīs, Jūs pēkšņi, uz līdzenas vietas pieņemsiet lēmumu: „vai tik nevajadzētu man kaut ko iesākt ar nekustamo īpašumu?”

Nē, tā nemēdz notikt. Vienkārši mēs ar Jums esam dzīvi cilvēki. Un Viņas augstība Dzīve piespēlē mums problēmas un šķēršļus. Un mums nākas tos pārvarēt. Tā kā neviens no mums nedzīvo „klajā laukā” (kurš arī, grozi kā gribi, ir nekustamais īpašums), bet dzīvokļos un mājās, arī problēmas risinājums bieži vien ir saistīts ar nekustamo īpašumu.

Skatieties paši.

Pieņemsim, jauns cilvēks nolēma pamest vecāku ligzdu un sākt patstāvīgu dzīvi. Mēs visi agri vai vēlu esam pieņēmuši šādus lēmumus. Līdz kaut kādam vecumam vecākiem ir jābūt līdzās, bet pēc tam... Ļoti gribas izrauties no rūpēm un kļūt par pilntiesīgu savas dzīves saimnieku. Tā ir personības izaugsmes problēma. Ļoti bieži šo problēmu pavada arī finansiālas dabas grūtības.

Lūk, risinājums, un, lūk, mūsu pakalpojums: